

Convenția nr. 147/1976 privind standardele minime la bordul navelor comerciale

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii și reunită acolo la 13 octombrie 1976 în cea de-a 62-a sesiune a sa, reamintind prevederile Recomandării referitoare la angajarea navigatorilor (nave străine), 1958, și pe cele ale Recomandării privind condițiile de viață, de muncă și de securitate ale navigatorilor, 1958, după ce a decis să adopte diferite propuneri referitoare la navele la care prevalează condiții inferioare standardelor, în special cele înmatriculate sub pavilioane de complezență, chestiune care constituie cel de-al 5-lea punct pe ordinea de zi a sesiunii, după ce a decis ca aceste propuneri să ia forma unei convenții internaționale, adoptă în această a 29-a zi a lunii octombrie 1966 convenția ce urmează, care va fi denumită Convenția privind standardele minime la bordul navelor comerciale, 1976.

ART. 1

1. Sub rezerva dispozițiilor contrarii care figurează în prezentul articol, această convenție se aplică fiecărei nave maritime, proprietate publică sau privată, care este angajată în transportul de mărfuri sau de pasageri în scop comercial sau care este angajată în orice alt scop comercial.

2. Legislația națională va stabili condițiile în care navele vor fi considerate nave maritime în sensul acestei convenții.

3. Această convenție se aplică remorcherelor maritime.

4. Această convenție nu se aplică:

a) navelor propulsate în principal cu vele, indiferent dacă sunt echipate sau nu cu motoare auxiliare;

b) navelor de pescuit sau balenierelor ori altor nave utilizate în scopuri similare;

c) navelor mici sau platformelor de foraj marin sau de extracție a petrolului, atunci când acestea nu navighează; decizia privind navele incluse în acest subparagraf va fi luată de către autoritatea competentă din fiecare țară, cu consultarea celor mai reprezentative organizații ale armatorilor și ale navigatorilor.

5. Nici o prevedere a prezentei convenții nu va fi considerată ca o extindere a câmpului de aplicare a convențiilor enumerate în anexa la prezenta convenție sau a vreuneia dintre dispozițiile acestora.

ART. 2

Orice membru care ratifică această convenție se angajează:

a) să adopte o legislație pentru navele înmatriculate pe teritoriul său, referitoare la:

(i) standarde de securitate, incluzând standarde de competență, durata muncii și efectivul echipajului, pentru a asigura ocrotirea vieții omenești la bordul navei;

(ii) un regim corespunzător de securitate socială; și

(iii) condiții de angajare la bord și condiții de viață la bordul navei, în măsura în care, în opinia sa, acestea nu sunt acoperite de contractele colective sau stabilite de tribunalele competente într-o manieră care să-i lege în mod egal pe armatorii și pe navigatorii interesați;

și să se asigure că prevederile unei astfel de legislații sunt echivalente, în ansamblu, cu convențiile sau cu articolele convențiilor la care se face referire în anexa la prezenta convenție, în afară de cazul în care membrul nu este ținut să dea efect într-un alt mod convențiilor respective;

b) să își exercite, în mod efectiv, jurisdicția sau controlul asupra navelor care sunt înmatriculate pe teritoriul său, în ceea ce privește:

(i) standardele de securitate, incluzând standarde de competență, durata muncii și efectivul echipajului, stabilite de legislația națională;

(ii) punerea în practică a regimului de securitate socială stabilit de legislația națională;

(iii) condițiile de angajare la bord și condițiile de viață stabilite de legislația națională sau de tribunalele competente într-o manieră care să-i lege în mod egal pe armatorii și pe navigatorii interesați;

c) să se asigure că între armatori sau organizațiile acestora și organizațiile navigatorilor, constituite în conformitate cu prevederile fundamentale ale Convenției privind libertatea sindicală și protecția dreptului sindical, 1948, și ale Convenției privind dreptul de organizare și negociere colectivă, 1949, sunt convenite măsuri care să asigure un control eficient al condițiilor de angajare și de viață de la bordul acelor nave, atunci când membrul nu exercită o jurisdicție efectivă;

d) să se asigure că:

(i) există proceduri adecvate, supuse supervizării generale a autorității competente, ca urmare, dacă este cazul, a unei consultări tripartite între această autoritate și organizațiile reprezentative ale armatorilor și ale navigatorilor, privind recrutarea navigatorilor pe nave înmatriculate pe teritoriul său și pentru examinarea plângerilor depuse în acest sens;

(ii) există proceduri adecvate, supuse supervizării generale a autorității competente, ca urmare, dacă este cazul, a unei consultări tripartite între această autoritate și organizațiile reprezentative ale armatorilor și ale navigatorilor, privind examinarea oricărei plângeri făcute în legătură cu angajarea și formulate, pe cât posibil, în momentul angajării pe teritoriul său a navigatorilor de aceeași naționalitate cu a sa, pe nave înmatriculate într-o țară străină, și să se asigure că asemenea plângeri, precum și că orice plângere referitoare la angajare și formulată, pe cât posibil, în momentul angajării pe teritoriul său a navigatorilor străini, pe nave înmatriculate într-o țară străină, sunt transmise cu promptitudine de către autoritatea competentă autorității competente din țara în care nava este înmatriculată, o copie fiind comunicată directorului general al Biroului Internațional al Muncii;

e) să se asigure că navigatorii angajați pe navele înmatriculate pe teritoriul său sunt calificați și instruiți în mod corespunzător pentru postul pentru care sunt angajați, având în vedere Recomandarea privind pregătirea profesională a navigatorilor, 1970;

f) să verifice, prin inspecții sau prin alte mijloace corespunzătoare, dacă navele înmatriculate pe teritoriul său respectă convențiile internaționale ale muncii aplicabile și în vigoare, pe care le-a ratificat, legislația cerută la lit. a) și, în măsura în care, ținând seama de legislația națională, se consideră necesar, contractele colective de muncă;

g) să efectueze o anchetă oficială privind accidentele maritime grave care implică navele înmatriculate pe teritoriul său, în special atunci când au ca rezultat răniri sau pierderi de vieți omenești. Raportul final al unei astfel de anchete trebuie, în mod normal, să fie făcut public.

ART. 3

Orice membru care a ratificat această convenție își va informa cetățenii, în măsura în care este posibil, despre problemele care pot apărea în momentul în care un navigator se angajează pe o navă înmatriculată într-un stat care nu a ratificat prezenta convenție, până când nu se convinge că sunt aplicate standarde echivalente cu cele stabilite de această convenție. Măsurile luate în acest scop de către statul care ratifică prezenta convenție nu vor trebui să fie în contradicție cu principiul liberei circulații a lucrătorilor, stipulat în tratatele la care cele două state pot fi parte.

ART. 4

1. Dacă un membru care a ratificat această convenție și în portul căruia o navă face escală în cursul normal al voiajului său, ori pentru un motiv care trebuie explicat primește o plângere sau obține dovada că nava nu respectă standardele acestei convenții, după intrarea sa în vigoare, poate adresa un raport guvernului țării în care nava a fost înmatriculată, însoțit de o copie pentru directorul general al Biroului Internațional la Muncii, și poate lua măsurile necesare pentru redresarea oricărei situații la bord care constituie în mod clar un pericol pentru siguranță sau sănătate.

2. Luând asemenea măsuri, membrul va trebui să informeze imediat pe cel mai apropiat reprezentant maritim, consular sau diplomatic al statului de pavilion și să îi solicite acestui reprezentant să fie prezent la fața locului, dacă este posibil. Acest lucru nu va trebui să conducă la rețineri sau întârzieri nejustificate ale navei.

3. În sensul acestui articol, prin plângere se înțelege orice informație comunicată de un membru al echipajului, un organism profesional, o asociație, un sindicat sau, în general, de orice persoană interesată de siguranța navei, inclusiv sub aspectul riscurilor legate de securitatea sau sănătatea echipajului său.

ART. 5

1. Această convenție este deschisă ratificării membrilor care sunt parte la instrumentele internaționale enumerate mai jos sau, în ceea ce privește instrumentele enumerate la lit. c), au pus în aplicare dispozițiile acestora:

a) Convenția internațională pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, 1960, ori Convenția internațională pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, 1974, sau orice altă convenție care le revizuieste;

b) Convenția Internațională asupra liniilor de încărcare, 1966, sau orice altă convenție care o revizuieste;

c) Regulamentul pentru prevenirea abordajelor pe mare, 1960, ori Convenția asupra regulamentelor internaționale pentru prevenirea abordajelor pe mare, 1972, sau orice altă convenție care revizuieste aceste instrumente internaționale.

2. Această convenție este deschisă, în plus, ratificării oricărui membru care se angajează, prin ratificare, să îndeplinească condițiile cărora paragraful precedent le subordonează ratificarea și pe care nu le îndeplinește încă.

3. Ratificările formale ale acestei convenții vor fi comunicate directorului general al Biroului Internațional al Muncii și înregistrate de către acesta.

ART. 6

1. Prezenta convenție nu va lega decât pe membrii Organizației Internaționale a Muncii ale căror ratificări vor fi fost înregistrate de directorul general al Biroului Internațional al Muncii.

2. Prezenta convenție va intra în vigoare după 12 luni de la înregistrarea ratificărilor a cel puțin 10 membri care dețin împreună un tonaj brut de 25% din tonajul brut al flotei comerciale mondiale.

3. În continuare, această convenție va intra în vigoare, pentru fiecare membru, la 12 luni de la data la care ratificarea sa va fi fost înregistrată.

ART. 7

1. Orice membru care a ratificat această convenție poate să o denunțe după expirarea termenului de 10 ani de la data intrării inițiale în vigoare a convenției, printr-un act comunicat directorului general al Biroului Internațional al Muncii și înregistrat de către acesta. O astfel de denunțare nu va avea efect decât după un an de la data înregistrării.

2. Orice membru care a ratificat această convenție și care, în termen de un an de la expirarea perioadei de 10 ani, prevăzută de paragraful anterior, nu și-a exercitat dreptul de denunțare prevăzut de prezentul articol va fi legat pentru o nouă perioadă de 10 ani și ca urmare va putea să denunțe această convenție la expirarea fiecărei perioade de 10 ani, în condițiile prevăzute de prezentul articol.

ART. 8

1. Directorul general al Biroului Internațional al Muncii îi va înștiința pe toți membrii Organizației Internaționale a Muncii cu privire la înregistrarea tuturor ratificărilor și denunțărilor care i-au fost comunicate de către membrii organizației.

2. Atunci când condițiile enunțate la art. 6 paragraful 2 vor fi fost îndeplinite, directorul general al Biroului Internațional al Muncii va atrage atenția membrilor organizației asupra datei la care prezenta convenție va intra în vigoare.

ART. 9

Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va comunica secretarului general al Națiunilor Unite, spre înregistrare, în conformitate cu art. 102 din Carta Națiunilor Unite, informații complete privind toate ratificările și toate actele de denunțare pe care le-a înregistrat în conformitate cu articolele precedente.

ART. 10

Oricând va considera necesar, Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii va prezenta un raport Conferinței generale cu privire la aplicarea prezentei convenții și va examina

dacă este cazul să se înscrie pe ordinea de zi a conferinței problema revizuirii totale sau parțiale a convenției.

ART. 11

1. În cazul în care Conferința adoptă o nouă convenție având ca obiect revizuirea, totală sau parțială, a prezentei convenții și numai dacă noua convenție nu prevede altfel, atunci:

a) ratificarea de către un membru a noii convenții de revizuire va antrena de plin drept, independent de prevederile art. 7, denunțarea imediată a acestei convenții, sub rezerva ca noua convenție care revizuieste să fi intrat în vigoare;

b) de la data la care noua convenție care revizuieste va intra în vigoare, prezenta convenție nu va mai fi deschisă ratificării de către membri.

2. Prezenta convenție va rămâne în orice caz în vigoare în forma și în conținutul său actual pentru membrii care au ratificat-o, dar nu au ratificat convenția care revizuieste.

ART. 12

Versiunile în limbile engleză și franceză ale textului acestei convenții sunt egal autentice.

ANEXA 1

1. - Convenția nr. 138/1973 privind vârsta minimă de încadrare în muncă; sau
- Convenția nr. 58/1936 privind vârsta minimă de încadrare în munca maritimă; sau
- Convenția nr. 7/1920 privind vârsta minimă de încadrare în munca maritimă.
2. - Convenția nr. 55/1936 privind obligațiile armatorilor în cazul îmbolnăvirii sau accidentării marinarilor; sau
- Convenția nr. 56/1936 privind asigurarea în caz de boală a navigatorilor; sau
- Convenția nr. 130/1969 privind îngrijirile medicale și indemnizațiile de boală.
3. - Convenția nr. 73/1946 privind examinarea medicală a navigatorilor.
4. - Convenția nr. 134/1970 privind prevenirea accidentelor navigatorilor (art. 4 și 7).
5. - Convenția nr. 92/1949 privind cazarea echipajelor (revizuită).
6. - Convenția nr. 68/1946 privind alimentația echipajului și servirea mesei la bordul navelor (art. 5).
7. - Convenția nr. 53/1936 privind brevetele de capacitate ale ofițerilor (art. 3 și 4) (NOTĂ: În cazul în care respectarea strictă a normelor pertinente ale Convenției privind brevetele de capacitate ale ofițerilor, 1936, ar prejudicia sistemul și procedurile stabilite de către un stat pentru acordarea brevetelor de capacitate, se va aplica principiul echivalenței de ansamblu pentru a nu exista un conflict cu aranjamentele stabilite de statul respectiv în acest domeniu).
8. - Convenția nr. 22/1926 privind contractul de angajare al navigatorilor.
9. - Convenția nr. 23/1926 privind repatrierea marinarilor.
10. - Convenția nr. 87/1948 privind libertatea sindicală și protecția dreptului sindical.
11. - Convenția nr. 98/1949 privind dreptul de organizare și de negociere colectivă.